

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 01 marca 2018 roku

Pozwem z dnia 21 grudnia 2016 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., domagał się zasądzenia od W. O. kwoty 3673,19 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Jednocześnie wniesiono o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, że przedmiotowe roszczenie wynika z umowy pożyczki z dnia 20 stycznia 2016r. zawartej za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Wskazano, że spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. zawarła z pozwana umowę pożyczki w dniu 20 stycznia 2016r. Nadmieniono, że pozwana założyła konto na stronie internetowej pożyczkodawcy wprowadzając swoje dane osobowe oraz akceptując Regulamin udzielania pożyczek dostępny na stronie internetowej powoda. Wskazano, że pozwana w ten sposób założyła konto osobiste w systemie pożyczkodawcy o numerze (...). Następnie podniesiono, że pozwana zawnioskowała o pożyczkę za pomocą konta Osobistego. Dodano, że pożyczkodawca przesłał pozwanej drogą e-mailową umowę pożyczki nr (...) na kwotę 3.000,00 zł wraz z warunkami jej udzielenia. Pozwana złożyła oświadczenie o akceptacji warunków przedstawionych w umowie poprzez przesłanie krótkiej wiadomości tekstowej według ustalonego przez pożyczkodawcę wzoru lub bezpośrednio poprzez konto osobiste pozwanego. Strona powodowa podkreśliła, że pożyczkodawca po otrzymaniu akceptacji udzielił pozwanej poprzez dokonanie przelewu na jej konto uzgodnionej kwoty pożyczki 3000,00 zł. Wskazano, że pozwana nie zwróciła w ustalonym terminie kwoty pożyczki tj. do dnia 19 lutego 2016r. Jednocześnie podniesiono, że przedmiotowa wierzytelność została zbyta przez Pożyczkodawcę na rzecz spółki (...) zarejestrowaną w Sądzie Rejestrowym w Estonii. Następnie wierzytelność została zbyta przez podmiot estoński a rzecz Powoda, umową cesji wierzytelności z dnia 30 czerwca 2016r. Nadmieniono, że powód wysłał do listem poleconym na adres pozwanej wezwanie do zapłaty w dniu 21 lipca 2016r. (pozew – k.4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2017r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powoda w terminie dwóch tygodni kwotę dochodzoną pozwem lub wniesienie w tym terminie sprzeciwu (k.8).

W dniu 20 kwietnia 2017r. pozwana, zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła sprzeciw. Wniesiono o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa. Jednocześnie wniesiono o zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podniesiono, że pozwana nie przypomina sobie umowy ani okoliczności zawarcia umowy, na podstawie której powód dochodzi wskazanych w pozwie należności. Pozwana podniosła zarzut nieistnienia przedmiotowej wierzytelności oraz brak legitymacji czynnej po stronie powoda (k.9).

Postanowieniem z dnia 16 maja 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny (sygn. akt VI Nc-e 2271369/16) przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie, wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (postanowienie z dnia 16 maja 2017 r. - k. 10v).

Pismem procesowym z dnia 05 września 2017r. powód podtrzymał dotychczasowe twierdzenia.(k.31).

Następnie pismem procesowym z dnia 23 lutego 2018r. strona pozwana wskazała, że powód nie zdołał udowodnić swojego roszczenia przedstawionymi w sprawie dokumentami. Podniesiono, że powód nie wykazał że doszło do zawarcia umowy pożyczki w dniu 20 stycznia 2016r. Wskazano, że nie została przedłożona podpisana umowa pożyczki, ani też wszystkie jej integralne części. Zdaniem strony pozwanej nie sposób jest wyprowadzić bezspornego ustalenia o tym, że pozwana w jakikolwiek sposób wyraziła wolę zawarcia umowy pożyczki z pierwotnym wierzycielem przez Internet. Nadto dodano, że powód nie wykazał, żeby pozwana składała do pożyczkodawcy jakikolwiek wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie 3.000 zł w związku z czym roszczenia strony powodowej nie można traktować jako mającego swoje źródło w stosunku umowy pożyczki. Wskazano, że przedstawiony przez powoda wyciąg z rachunku

bankowego nie dowodzi żeby pozwana wyrażała akceptację dla warunków umowy pożyczki wskazanej w pozwie. Nadto podniesiono, że z dokumentów złożonych przez stronę powodową nie wynika, że przedmiotem transakcji z udziałem pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o. o., (...) oraz powoda była wierzytelność w stosunku do pozwanej. Zdaniem strony powodowej przedłożone przez powoda w toku postępowania umowy przelewu wierzytelności mają ramowy charakter i nie wskazują konkretnych wierzytelności i dłużników – w tym zakresie odsyłają do załączników których powód w toku postępowania nie przedłożył (pismo – k.70).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2015 r. W. O. dokonała przelewu kwoty 0,01 zł tytułem: „akceptacji warunków umowy VIA SMS PL” (dowód: wydruk potwierdzenia przelewu bankowego – k. 39).

W dniu 20 stycznia 2016 r. na rachunek bankowy W. O. dokonany został przelew kwoty w wysokości 3000 zł. tytułem pożyczki Via SMS (dowód: wydruk potwierdzenia przelewu bankowego – k. 39).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 09 marca 2016 r. Via SMS PL (...). z o. o. z siedzibą w W. wezwała W. O. do natychmiastowego uregulowania zaległości w kwocie 3.403,86 zł., w terminie 7 dni na wskazany numer rachunku bankowego, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 41).

W dniu 30 czerwca 2016r. pomiędzy VIA SMS PL (...). z o. o. z siedzibą w W. a (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Estonii została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności nr 3-1/30/06/2016, na mocy której sprzedający sprzedał na rzecz kupującego przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności, wraz z należnościami ubocznymi, wynikające z zawartych przez sprzedawcę z dłużnikami umów pożyczek, określone w Załączniku D do umowy (dowody: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy cesji wierzytelności – k. 46)

W dniu 30 czerwca 2016 r. pomiędzy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w Estonii a (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności nr 3-6/2016, na mocy której sprzedający sprzedał na rzecz kupującego przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności, wraz z należnościami ubocznymi, wynikające z zawartych przez sprzedawcę z dłużnikami umów pożyczek, określone w Załączniku nr 1 do umowy (dowody: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy cesji wierzytelności – k. 43).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła wątpliwości oraz twierdzeń przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez strony, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Zgodnie bowiem z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszym postępowaniu powód dochodził wykonania zobowiązania wynikającego z zawartej przez jego poprzednika prawnego (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. z pozwaną W. O. umowy pożyczki nr (...) na kwotę 3.000 zł, którą to wierzytelność nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o. o z siedzibą w Estonii dnia 30 czerwca 2016 r.

Podstawą prawną tak sformułowanego żądania jest art. 509 § 1 k.c. stanowiący, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl natomiast § 2 powołanego uregulowania wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z § 1. Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawiania dowodów ciąży na stronach. Natomiast według art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z powoływanych faktów wywodzi skutki prawne. W tej konkretnej sytuacji, to na powódzie właśnie spoczywał obowiązek udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości roszczenia w stosunku do pozwanej. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, iż nie może być on od strony egzekwowany. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej powinna się z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Powyższe należy rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W ocenie Sądu powód na gruncie niniejszej sprawy nie wywiązał się z tak zakreślonego obowiązku, bowiem nie przedstawił żadnych miarodajnych dowodów dla wykazania zawarcia umowy pożyczki na kwotę 3.000 zł w formie pisemnej, mając na uwadze, że pozwana w toku procesu stanowczo podkreślała, że żadnej umowy z pożyczkodawcą (... sp. z o. o.)

Wskazać należy, że powód dołączył do pozwu jedynie sporządzone przez siebie niepoświadczone za zgodność z oryginałem dokumenty w postaci kserokopii bądź wydruku komputerowego umowy pożyczki i załączników do tej umowy. Tymczasem na załączonej do pozwu umowie brak jest podpisu, a zatem nie może ona stanowić dowodu w sprawie.

Pożyczka jest zatem umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzu o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Pożyczka jest umową, przy której – podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób, przy czym w wypadku pieniędzy w grę wchodzi wydanie gotówki, przelew gotówki, otwarcie kredytu na rachunku bankowym. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje zatem, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego, tj. zwrot pożyczki (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). W procesie o zapłatę należności opartym na twierdzeniu o przeniesieniu własności przedmiotu pożyczki wskutek zawarcia umowy pożyczki, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiąże strony takiej umowy.

Ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia wymagań regulacji z art. 720 k.c., w tym i dotyczących zarówno istnienia, jak i treści stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał pożyczkodawcę i pożyczkobiorcę, spoczywa na osobie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Zgodnie z art. 74 k.c. - rygor ad probationem § 1. Zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. § 2. Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli

fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. § 3. Przepisów o formie pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych nie stosuje się do czynności prawnych w stosunkach między przedsiębiorcami.

W tym stanie rzeczy, złożona do akt dokumentacja, którą przedstawiła strona powodowa, nie pozwala na przyjęcie w sposób jednoznaczny, że umowa pożyczki opiewająca na kwotę 3000 zł została zawarta w formie pisemnej.

Z uwagi na powyższe, orzeczono o oddaleniu powództwa w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł punkcie II zgodnie z normą wyrażoną w art. 98 k.p.c. stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W związku z tym Sąd zasądził od powoda na rzecz Pozwanej kwotę 917 zł tytułem kosztów procesu, na którą złożyły się: kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonych na podstawie § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800) zmienionego Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W punkcie III Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prezesa Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie kwotę 54 zł tytułem zwrotu kosztów tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa (opłata od pozwu – 100 zł, powód uiścił – 46 zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.